

отъ колкото Ортакьойската къща. Безъ предварително прошение, само съ едно частно писмо, благоволихте и приехте едно бедно момче отъ Мелнишкия окръгъ, макаръ, че то не притяжаваше изискуемите условия т. е. то е възрастю и слабо развито. Това ми дава поводъ да мисля, че задъ правителственото благодѣяние, се крпе може би Вашето, което неискате да ми явите. Въ писмото Ви отъ 4 Септември т. г. освенъ радостта щото ми писахте за приемането на Илия и за неговото настояване, но още ми давате и надежда че и други момчета отъ тия окръзи ще ли сте да приемете, когато му дойде времето. При първото отъ Ваша страна повикване ще Ви се проведатъ още три дѣца: Двѣ отъ Петричко и едно отъ Мелничко.

Живѣйте Господинъ Теодоръ Николаевичъ Минковъ! Да живѣятъ подобни родолюбци за слава и честъ на Българския народъ! За трудолюбието нека Всевышній Ви заплати.

14 Ноември 1882
г. Ломъ.

приимете и пр.
С. С. Харизановъ

ДОПИСКИ

Шуменъ 14 Ноември 1882 год.

Г-ле Редакторе!

Има за много нѣща да са пише отъ нашия градъ, било по училищата, било по полицейското управление, било за телеграфо-люцата. Нъ за сега ще примжачя всичко за горѣспоменатитѣ учервѣдени, само ще ви спомена за една нова и нечута комедия, която са извършила миналата недѣля въ нашия Филосовский Шуменъ. На 7-й т. г. сутрѣвта прѣдъ вратата на храма „Възнесение“ са намѣрва едно дѣте, което види са нея пощъ са е родило и оставено отъ родителитѣ му, безъ обаче да са знае народността му, нрто кои са го оставили. Прѣвъз това време минаватъ двѣ жени, които отивали за вода; чуватъ дѣтиски гласъ и като са узартватъ, виждатъ спомѣнатото дѣте. Зематъ и го занасятъ въ килията на кандемаря. Дохажда тогава Священника и му явяватъ за всичко станало, а той казалъ да са испрати дѣтето въ град. общ. управление, за да издирятъ кои са родителитѣ му, иначе немога да го кръщамъ. Днесъ като отивахъ въ църква, ненадѣино чувамъ гласътъ на пощъ Панаеота. По любопитствувахъ да зная защо е? Виждамъ, че той викаше на единъ джандаринъ, който бѣше донесалъ дѣтето, а той испратенъ отъ общ. съвѣтъ за да донесе дѣтето за да са кръсти, когато пона думаше на жандарина „кажи името на родителитѣ му защото иначе немож да го кръстя, понеже незная, родителитѣ му отъ каква народность са. Отговорхъ на жандарина бѣше този: „родителитѣ му са българи, нъ ми е казано да не ти казвамъ, защото послѣ ако би да явя, ще бѣда прекаранъ прѣвъз иглени уши, за това и не мож да ти явя, само това—че са българи родителитѣ му.“ (Слухъ са носи че бащата на дѣтето оладжакъ е билъ писаръ; заради това и не бивало да се яви. Щомъ са науча и узная кой е, ще ви пиша.

Единъ очевидецъ.

Заб. р. Въпросното дѣте е Българско, а родителитѣ му сж известни на Фатмето туркиня, която е бабувала майка му въ собствениата си къща, тя го е занесла и оставила прѣдъ черкова; освѣнъ това нека се обърне внимание и на фусата въ която било обвито дѣтето, когато се намѣрило и

занесло въ градския съвѣтъ. Който любопитствува да узнае по-отблизо работата, нека се погруди.

Горня Орѣховица, 13 Ноемвр. 1882 г.

Чудни сжздания е сжтвориля природата, а още по-чудно и дивно е направила тя онова диво сжщество, което било опредѣлено да управлява Долни-Липници и Горня-Орѣховица и което нарича себѣ си Лазаръ П. Хаджиевъ.

Долно-моженния възмутителенъ фактъ, ще е въ състояние, мисля, да доведе читателитѣ до горнето заключение.

На 11 текущия месецъ, въчерта кжсно дохождатъ въ града ни нѣколко пжтници, кираджии турци, изъ г. Русчукъ, между които и нѣкой си Пиреолу Ахмедъ, и располагатъ са въ ханитѣ на Димитра Касабова. Като са биле измокрили отъ дъждътъ и помръзнали, тия хора си купили малко кюмюръ, наклаждатъ го на единъ мангалъ и оставиле го на дворѣтъ, предъ стаята си, да са распале, до като си нагѣдатъ конете.

Но немилостивата есенна студъ, която никому не глѣда хатѣръ, измразила и бившия ни заобитинъ Лазара П. Хаджиева, който стоѣше въ една отъ ханките одаи, пуснатъ тамъ отъ ханджията за себагъ, и той прибръзалъ и направилъ единъ сѣлъ чабуклукъ, като грабналъ чуждия мангалъ и го вниса въ одаята си. А ето кираджиигѣ идватъ да си тжрсятъ мангалътъ, да са изсупатъ и стоплатъ, а не нампратъ нищо. Попитватъ тогава ханекиятъ слуга: „дѣ ни е мангалътъ, когото преди малко си тука оставихме да са сгори?“ — „Въ насрѣвцната одая е; тамъ има единъ почтенъ човѣкъ, той го взе; идете и искайте си го, отгжриль имъ слугата, като имъ посочилъ е пржеть стаята на Хаджиева.

Единитѣ отъ кираджиигѣ, Пиреолу Ахмедъ, помолень отъ другаритѣ си, приближава са до вратата на грабителя, похлопува и замолилъ го да му даде мангалътъ, защото той е неговъ и на другарите му, кюмюрътъ сж купиле тие сами и трѣба имъ. — „Дипшари, кйопекъ, сени гиди динини...“, диво изрѣвалъ г-му, отваря вратата на стаята си, напада, като тигръ, бѣдния човѣкъ, бийва го съ юруци въ гърдитѣ и глава-та, а послѣ го мушнува въ лѣвата ржка съ единъ марташки гвоздѣй, поостаръ и отъ пожъ.

Слѣдъ това биенитѣ си отива въ одаята, дѣто биле расположени другаритѣ му и очаквали мангалъ, топлина. Но Хаджиевъ, тая жѣдна за бой натура, не останалъ доволенъ отъ мушканието при неговата си одая, а втжрколява са и той въ стаята на кираджиигѣ, подиръ жертвата си, дѣто я билъ и мачкалъ отново. — „Сени йолдюрюрюмъ ха — а, нй аннамалжекиъ кимъ имъ бенъ“, говорилъ той гржмовито, чегато е джалатинъ, останалъ отъ времето на Ибраимъ паша. Като са набилъ така, както си цѣлъ, негова милость пакъ продължилъ заплашваннето си: — „Бенъ хичъ кормамъ адамъ йолдюреримъ, зере бенъ началникъ адамъ имъ, каймакамъ; евели гене мотесарифъ оладжанмъ; йойла аннамалжекиъ сизъ“.

Въ това време Хаджиевъ си отива въ стаята, облича си официалните (началническите) дрѣхи, шинелъ съ аполе-ти по него, и паново са замжква при Пиреолу Ахмеда, види са за да го увѣри, че дѣйствително е началникъ, каймакаминъ човѣкъ, та дано по тая на-

чинъ да задържи при себѣ си мангалътъ. (Тука азъ неволно си припомнямъ „магарето въ левската кожа“, съ която то научило да плаше по-силнитѣ отъ себѣ си животни, по присѣдало му.) Не ще дума, че и тоя пжтъ г-му мачкалъ и билъ неучтивиятъ турчинъ, който си позволилъ да ище мангалъ, и то въ таково студено време, отъ чевѣкъ каймакаминъ, мотесарифинъ.

За тоя дивъ подвигъ на Лазара П. Хаджиева, причиненъ съ присвоение на официаленъ характеръ, биенитѣ са оплака на мѣстното околийско управление, съ молба да са изсѣдува виновния и предаде подъ сждъ за примѣрното му наказание, предварително като му са вземе поржчителъ, че нѣма да са отклони отъ сждебното дѣрние.

Читателитѣ навѣрно ще е любопитенъ да узнае, какво стана мѣжду Хаджиева и Ханджията Касабова, продължава ли той (Хаджиевъ) да стои още въ ханитѣ, да бие и пронжда мющеритѣ, или си е обралъ крупитѣ отъ тамъ.

Само по себѣ си са разбира, че сичкитѣ пассажири, които са смутиха нея въчеръ въ ханитѣ и видѣха геройството на „каймакаминитѣ“, съ отвращение поглѣднаха на подобенъ бабайтажъ и пожелаха да са распржснатъ по други ханища, за да не би си испатиле и тия нѣщо. — „Такива конто биятъ, като Г-му, и веѣкакво друго зло биха направиле, а ние сме търговци хора и носиме пари съ насъ си“, говоряха пассажеритѣ.

Това като чу, Димитръ Касабовъ не загуи врѣме, а исхвърли партакежътъ на побойника, подаде му бастонътъ въ ржка и прати го по дяволитѣ. — „Момти са бае Димитре, не прави ма кепазе прѣдъ тия хора; дозволи ми и тая въчеръ да сия тука“, шупна Хаджиевъ, за да го не чуятъ Елчо Пасковъ и Джоржо Момчовъ, които бѣха въ одаята. — „Маригъ! тебѣ думамъ, на вънъ отъ тука. Подобни звѣрове, като тебѣ, да ми биятъ и распжждатъ мющерните, мене не сж пуждни“, изговори ханджията и захбитинътъ одуха.

Това бѣше въчерта кжсно, часътъ по 2-та алатурка.

Дѣ той отиде да пощува, не е извѣстно, но по веѣка въроятность ще да е билъ отишелъ или у „Брадата“, или у Боннакова, или пжкъ у подозрѣванитѣ въ шпийонството хаджи Николакъ ефендиюлу, които сж единственитѣ близки аркадаши негови и закрилници.

Видите ли, господа, каква мискипщина, какъвъ позоръ на управлява насъ Г. Орѣховчанетѣ, които не цѣхмѣ да на управляватъ „ажелиберали“, че биле нарушавале конституцията.... А сега не я нарушаватъ, защото и сѣнката и не сжществува.

(„Умъ царува, умъ робува, умъ патки насъ“.)

„Който открадне игла, той може да открадне и червело“, казва народната поговорка; а ние ще я допълнемъ съ това: който ограбе единъ мангалъ кюмюръ, то той може да ограбе и цѣла кола.

* *

Пишжтъ ни изъ Ески-Джумая:

Отъ нѣколко дни пасамъ отъ селенитѣ тжрдѣ мжчно са купува: дърва, брашно и др. мжчютията е въ паритѣ. Извѣрно селенна пита, рубли ли ще му сж дадатъ или не, ако не, не са заявя да цѣни; защото Българскитѣ мѣдни пари не му трѣбаи, понеже Правителството не ги приемало. Самъ цѣнилъ единъ човалъ брашно и по пжтътъ ма попита селенна какви пари ще ми дадешъ, азъ като нѣмахъ рубли, казахъ правото че мѣдни пари, той въ сжщата минута зареши си колата и отказа да продаде браш-

ното на мене съ такъв пари. Българскитъ медни пари въ такъв случай упримача на турскитъ каймета, нъ тѣхъ ги приемаше правителството имъ.

Ш. Н. Ш.

На 16 того по заповѣдъ на Г-на Министра Соболева се освободи Г-нъ Д. Цанковъ, комуто се съобщило отъ префента, да се отпрати съ пръвъ параходъ за Рахово, а отъ тамъ за Вратца.

Слѣдъ получаването на това писмено съобщение, Г. Цанковъ написалъ и испратилъ на Руссенската телеграфо-пощенска станция слѣдующитъ три телеграми, които не са приели:

СОФИЯ.

Марку Балабанову

Недѣля пристигнахъ, вчера арестованъ, днесъ освободенъ, утрѣ тръгвамъ за Вратца чрѣзъ Орѣхово.

Цанковъ

ВРАТЦА

Стефану Савову

Утрѣ тръгвамъ чрѣзъ Орѣхово за Вратца съ жена си, пригответе ми квартира.

Цанковъ.

ОРѢХОВО.

Симидову

Утрѣ тръгвамъ за Вратца чрѣзъ Орѣхово съ жена си, пригответе ми пайтонъ.

Цанковъ.

Съгласно съ служебната № 3380 отъ Главното Управление на т. и п. не са приематъ подобни телеграми.

Старшии дежурни
С. Каспариянъ.

И слѣдующитъ телеграми отъ частни лица, подадени на Руссенската Телеграфо-Пощенска Станция не биле приети:

РАХОВО.

Симидову

Приятеля замина за Рахово испроводенъ съ овации.

Тома,

На основание телеграма Н-о 3376 е не приета.
Руссе 17 Ноември. 1882 год.

Старшии Дежурни
Д. Ивановъ.

СОФИЯ

Балабанову

Цанковъ днесъ замина за Рахово Вратца, испроводенъ съ овации отъ народа.

Кърджиевъ.

На основание телеграмата отъ гл. т. п. управл. под № 3376, не е приета, само телегр. относни се до министритъ или до Н. Височество: сж приети.

Руссе 17 Ноември 1882

Старшии Дижуренъ.
Д. Ивановъ.

ПЛОВДИВЪ

Каравелову

Цанковъ зетъ отъ народа изъ парахода, арестуваните освободени днесъ, испратенъ за Рѣхово съ овации.

Обретенковъ.

На основание телеграмата Н-о 3377 е неприета.
Руссе 17 Ноември 1882 г.

Старшии Дежурни
Д. Ивановъ.

СОФИЯ

Министру президенту Генералъ Соболеву.

Отъ вчера сме запрени въ полицията, по распоряжение на Градския Началникъ турятъ ни въ конюшнята. Не знаемъ основанията на арестуването, нито до кога ще са продължава този произволъ върху насъ.

Тома Кърджиевъ, Янко Ангеловъ, Йорданъ Ганевъ, Хр. Касабовъ, Паничирски, К. Григоровъ, Ст. Киселовъ, Г. Р. Цанковъ, Илиа Йсуповъ, Димитръ Митевъ.

Понеже за приемането на подобни телеграми се пита телеграфически Министра въ София, то до получаването отговоръ, не се приематъ.

Нач. Ст. Николаевъ

РАЗНИ

Говори са, че щѣла да са испрати една анкетна комисия изъ София, която да испита по-отблизо приключението въ Руссе при посрѣщанието на Г-на Цанкова.

Има да забѣлѣжимъ едно вели-

ко, несумиѣно, явление за удивителний напрѣдѣкъ на българската държава, която скоро ще захване да се надпреварва съ Сѣв. Америка. Нашииъ чрезвычайний (по способности и качества) министръ, Вълковичъ-Бей, распорѣдилъ се да се прокара една телефонна жица отъ министертвото му до подвѣдомственната нему Дирекция на Пощитъ и телеграфитъ, — което било вече изпълнено!...

Както знаятъ читателитъ ни, Г. Дръ Вълковичъ-Бей, прѣди нѣколко врѣме обикалѣше Европа и Цариградъ — неизвѣстно съ каква цѣль. И за презъ всичкото негово осѣтствие отъ столицата, което се продължило около 129 дни: освѣнъ пактнитъ му разноси, министерский съвѣтъ рѣшилъ да му се отпуснатъ по 100 левчета златни на день т. е. за 120 дни по 100 франчета, тамамъ — 12,900 фр.

Тѣй се организира дискредитираната отъ вѣнъ и дезорганизираната отъ вѣтрѣ България!.. да ни са живи пълномощиститъ!.. Чисти хориза сж бе!...
(Свѣтъна)

Софийската „Работа“ съобщава слѣдующата новина:

Флигелъ-адютантинътъ на Негово Височество Мариновъ отива тѣзи дни, както и другитъ офицери, въ Руссия и, както се чува, ще бжде прикомандируванъ къмъ лейбъ-гвардия стрѣлковий на Императорската фамилия баталюнъ.

Слухъ са разнесе изъ градъ ни, че на Руссенския окр. управителъ г. Аневъ се предложило да се премѣсти на същата длъжностъ въ Ломъ, на което той не са съгласилъ, като си далъ оставката.

Сѣкни вече се увѣри че извършения скандалъ въ Руссе при посрѣщанието на Г-на Цанкова, билъ безъ знанието и безъ заповѣдъ отъ старна на Н. Пр. Г. Министра Соболева, по поводъ на това говори са, че сичкитъ чиновници по администрацията, щѣли да бѣдѣтъ отчислени отъ службата си, а ония, които сж нанесли побой и позоръ на гражданетъ, щѣли да се дадѣтъ подъ съдъ.

Научаваме са че арестованитъ и бититъ грждане въ Руссе при посрѣщанието на Г-на Цанковъ, щѣли да подадѣтъ заявение на прокурора сръцу полицейската власть, да искатъ удовлетворение, за сичко което се извършило противъ тѣхъ.

Нѣкои отъ гражданетъ предлагали, да се свика единъ митингъ, на когото да се обѣди постѣлката на Руссенския префектъ г. Анева, показана при посрѣщанието на Г. Цанкова. Митинга щѣлъ да стане слѣдъ изборитъ.

Прѣди една седмица Софианцитъ рѣшили и поискали съгласно съ закона, да държатъ едно събрание въ училището, въ което да обѣдѣтъ градскитъ работи, но не имъ се позволило отъ Софийския градоначалникъ.

Обрацаме вниманието на читателитъ си върху писмото на г-на Т. Икономова, което обнародваме въ настоящия си брой, нека сѣкни обрне сериозно внимание на неговото съдържание и да види какъ мисли единъ отъ държавнитъ ни мъжие, като Българинъ и като народенъ приятелъ.

Изъ Парижъ извѣстятъ, че главатарина на нхлеститъ Князь Крапоткинъ

не билъ боленъ, но побѣгналъ въ Англия. Единъ отъ неговитъ другари билъ уловенъ, въ когото се намѣрили много писма, които го компромитиратъ.

Н. В. Сръбската Кралица Наталия, щѣла да положи два венци на сандѣка на покойния сръбски летараторъ Джуро Даничичъ.

Изъ Парижъ телеграфиратъ, че въ Лондонъ щѣла да се събере наскоро една европейска конференция, за окончателното уреждане на Дунавския въпросъ.

Черногорския Князь по предложението на държавния съвѣтъ, рѣшилъ да се съставятъ три нови баталюна постоянна войска, единъ за Цетиня, други за Никшичъ и трети за Подгорица.

Отъ обнародванитъ въ зачалото на настоящия брой на вѣстника ни двѣ телеграми, особенно отъ послѣдната, става явно, че сичко каквото се извърши отъ старна на администрацията, при пристигането на Г. Цанкова въ Руссе, не е по заповѣдъ на Н. Пр. Г-на Министра Соболева. Какво ще послѣдва за тия, които извършихъ сичко, безъ заповѣдта на своето начальство, остава да видимъ. Нъ въ сѣкни случай небагоразумнитъ постѣпки, своеволието, не зачитание законнитъ права на гражданетъ, не трѣбова да оставатъ ненаказани, защото въ такъвъ случай, често ще бждемъ зрители на такива сѣдствия за държавата. Нека се надѣваме, че Н. Пр. Генералъ Соболевъ, който високо цѣни честта на гражданна, нѣма остави свонитъ подвѣдомствени чиновници, които вършатъ дѣла безъ неговата заповѣдъ ненаказани. Не бѣхъ малки престѣпленията и който ги видѣ, той непременно си е помислилъ, че не живѣемъ въ България, въ сръдъ Европа, ами Богъ знае въ коя частъ на Монголия.

Нѣмане тукъ злодѣйци, нито противници на властта, нито размирници, но просто позайници, приятели, бивни ученици и любозитни зрители, отиние да посрѣщнатъ, а нѣкои да видѣтъ Г. Цанкова; какво произлиза отъ това и какво можеше да произлѣзе, ако властта не бѣше взела никакво участие? Г. Цанковъ щѣше да си излѣзе като сѣкни пътникъ изъ парахода, и замине съ колата за квартирата, а посрѣщачитъ щѣхъ да си отидѣтъ сѣкни у тѣхъ си и нещѣше да има никакъвъ скандалъ, никакво обѣскване, никакви записания и др. и др. постѣпки, които удивихъ мало и голѣмо!

Каквото вършатъ консерваторитъ, никой не имъ са мѣси, а зацо да се прислѣдватъ либералитъ? Нека се остави сѣкни свободенъ, ако искаме да има миръ и спокойствие.

НОВИ ГОЛѢМИ

ПОДВИЖНИ БУКВИ.

ЗА

ЗВУЧНАТА МЕТОДА

прилепени на твърди корици, отъ гласнитъ по 4 отъ съгласнитъ и цифритъ по три.

Цѣна 2 лева съ испращанието имъ.

Намиратъ се за проданъ въ редакцията на в. „Славянинъ“ Русчукъ.